

de Kvinder, der havde vist det Heltemod at komme til dem og holde disse dygtige og interessante Taler. For Mrs Fawcett maatte saadanne Møder kræve en stor Anspænding, thi hun har imod at tale offentligt og endog nu efter en 41aarig Vane i at optræde ved offentlige Møder, er dette bestandigt en Anstrængelse for hende. Fulgte hun sin egen Tilbøjelighed, vilde hun foretrække en stille og tilbagetrukket Tilværelse sammen med Venner og med sine Bøger.

Mrs Fawcetts Taler vidner om en høj aandelig Kultur, de er logiske og overbevisende. Hun appellerer til Forstanden, og hun møder Oppositionens Argumenter med nøgne Kendsgerninger. Skøndt hendes Forsvar er alvorligt og værdigt, har hun behændige og vittige Bemærkninger til taabelige Indvendinger, der illustrerer hendes Øjemed med en eller anden Lignelse, som ikke fejler at bringe Tilhørerne i Latter eller til at yttre deres Bifald. Nogle Folk beklager sig over det Faktum, at Mrs Fawcetts Taler ikke henvender sig til Følelsen, at hendes Appeller gælder Hovedet og ikke Hjertet. Lad det være som det være vil, saa bliver den Kendsgerning tilbage, at Mrs Fawcett har omvendt Hundreder af Mænd og Kvinder ved sine Taler, som sandsynligvis vilde have betragtet følelsesfulde Appeller som et Tegn paa Svagheden af Begrundelserne. Fremgangen af Kvindestemmerets Bevægelsen i England skyldes væsentlig Mrs Fawcetts Karakter, hendes Frihed fra al personlig Fordom, hendes Doms fuldstændige Upartiskhed, og hendes Magt til at tiltvinge sig deres Agtelse, som mest har modsatte Anskuelser. Dette har netop sat hende i Stand til i Arbejdet at forene Kvinder af alle politiske Partier og af alle Klasser, som ser til hende for at faa Raad og Hjælp, naar Vanskeligheder optaarne sig.

Tilliden til hende og Beundringen for hendes trofaste og stadige Arbejde viste sig paa en slaaende Maade den 13. Juni 1908, da en Procession paa over 10,000 Kvinder samledes i Albert Hall og raabte Hurra for hende atter og atter, medens 40 Damer, der var Repræsentanter for forskellige Kvindestemmerets Forbund, defilerede forbi hende, læggende Blomster for hendes Fod. Blandt de Hilsener der var fæstede ved disse Buketter var følgende: *»Ære være vor Fører, Mrs Fawcett; maa hun leve og se Frugterne af sit Arbejde.«*

Desuden har Mrs Fawcett ved at tale for Kvindernes Stemmeret taget en aktiv Del i det politiske Arbejde og var udnævnt af den konservative Regering til at inspicere Kvindernes Concentrations Lejre efter den Sydafrikanske Krig.

Nylig har hendes Anstrengelser atter koncentreret sig om Stemmeretten, og hun har

paabegyndt en lang Række Møder i Englands forskellige Provinser. Det er hendes kloge Statsmandskab, som har kontrolleret Kvindestemmerets Unionens Politik tiltrods for hvert Angreb, der gjordes paa den af hine, som ikke ønskede, at Kvinderne skulde frigøres, for alle Mænd var frigjorte eller ogsaa af dem, som kun ønskede Stemmeretten udvidet til Enker eller Ugifte. Hun har holdt fast paa den Fordring, at hvad der nu er en Tilfredsstillelse for en Mand at erholde maa blive det samme for en Kvinde — nemlig at stemme. Hun vil hverken modtage mere eller mindre Rettigheder end hvad Mænd alt besidder men skulde ville modtage ethvert Forslag, som vilde ophæve Konnets Udelukkelse med Hensyn til Stemmeret.

Den Agitation for Kvindestemmeret som i de sidste 3 Aar er bleven ført af et uafhængigt Forbund, nemlig: Kvindernes Sociale og Politiske Union* har — skøndt den formulerer den selvsamme Fordring — tillige antaget hvad man i Almindelighed kalder: »The militant Tactics«. Dette Forbund har i sine Rækker samlet de Kvinder, som har tabt Troen paa at anvende den konstitutionelle Methode, idet det troer, at det heldige Udfald beroer paa altid at holde sig i Opposition til den samtidige Regering, saa længe som denne afslaar at frigøre Kvinderne. Denne Opposition iklæder sig den ydre Form af at afbryde Møder, som er indkaldte af Regeringen og i ved Valgene at modsætte sig Regeringens Kandidater, hvad enten disse holder paa, at Kvinderne skal have Stemmeret eller ej; med mindre de skulde ville paatage sig fra Regeringen at erholde et Lofte om et Kvindestemmerets Lovforslag. Mrs Fawcett, som sympatiserer med de Følelser, der har paavirket disse Kvinder til at antage nævnte Metoder — har ikke destomindre nylig udtalt sin Misbilligelse af det nylige Lovbrud, som de har begaaet.

Hun giver som sin Grund herfor, at disse Metoder skader en Sag, som ikke beror paa fysisk Styrke og paa at trodse Loven men paa Fornuft og Retfærdighed.

For første Gang i Englands Kvindebevægelses Historie er der to Selskaber, der hver følger forskellige Metoder og en forskellig Valg-Politik. Mrs Fawcett troer ikke paa »Womens Social & Political Union's« Politik, som bestaar i at modsætte sig en Kandidat, fordi han er en Liberal d. v. s. at han understøtter den værende Regering. Hun hænger fast ved den Politik ved Valgene at imodgaa Valget af enhver Kandidat, som staar i Opposition til Kvinders Stemmeret, og at støtte den Kandidat, som lover at stemme paa et Lovforslag for Kvindestemmeret og at modsætte sig enhver videre Udvidelse af Mændenes Valgret med mindre Kvinderne ogsaa er indbefattede. Hendes Hoved-Formaal

er imidlertid at omvende Vælgerne og faa dem til at paanode deres valgte Kandidat Spørgsmaalet om Kvindernes Stemmeret. Denne Politik resulterede ved Newcastle Valgmødet, i at en Petition for at opnaa denne Reform blev indsendt til Underhuset underskrevet af 9000 Vælgere.

Mrs Fawcett's private Liv er kun lidet kendt af Omverdenen. Hun tilbragte sin Barndom i den lille Fiskerby Aldeburgh i Suffolk, for hvilken hendes Fader, Mr Newcon Garret* en gang var Borgermester, hvilket Embede nu bestyres af hans Datter, Mrs Garrett Anderson*), M. D., den første Kvinde i England, som blev valgt til Borgermester. Med Undertagelse af, at hun var to Aar i Skole i Blackheath, og at en Lærerinde af en meget gammeldags Type underviste hende, er Mrs Fawcetts Uddannelse erhvervet ved egne Anstrengelser; hendes Lærere var hovedsagelig Bøger, og hun læste alt, hvad Dagens store Tænkere og Politikere havde skrevet. Som ung Pige havde hun en levende Interesse for alle politiske Begivenheder i hendes eget Land som i Udlandet. Hun var en lidenskabelig Partitager paa Nordstaternes Side i Amerikas store Borgerkrig. Da Professor Fawcett først mødte hende i et Middagsselskab, tilstod han sin Overraskelse ved at høre en saa ung Pige tale med en saadan Varme og Overbevisning. Da Samtalen var falden paa Præsident Lincolns Mord, havde den daværende Miss Garrett sagt, at hun betragtede dette som en større Ulykke end om Halvdelen af Europas kronede Hoveder var faldne. De, som kendte Mrs Fawcett under hendes Ægtefælles Levetid, har sagt, at den Lykke og det Held, som fulgte Professor Fawcetts politiske Løbebane, skyldtes hans Hustru. Professor Fawcett selv sagde under en Tale ved et Møde, at han havde overvundet hver Hindring ved Hjælp af sine Venner, og fordi han i sit Hjem havde en Hjælper, hvis politiske Dom mindre ofte slog fejl end hans egen. Mrs Fawcett var upaatvivlelig en Medhjælp i den bedste Betydning af Ordet. For sin Ægtefælle — hvem et Ulykkestilfælde havde berøvet Synet i hans tidligste Ungdom — var hun baade Øjne og Hænder, Ven og Raadgiver; han henvendte sig altid til hende for at høre hendes Mening, inden han foretog sig noget af Betydning. Han lod hende have sin Frihed til at udføre sit eget Arbejde, og da hun gjorde sin store Tur i det vestlige England, undredes mange over, at Prof. Fawcett kunde undvære sin Hustru, af hvem han var saa afhængig, og nogle mente, at Kvindestemmerets Sagen maatte have stor Betydning for ham, siden han gjorde et saadant Offer. Mrs Fawcetts Individualitet absorberedes aldrig i hendes Ægtefælles, heller ikke stod hun i

*) Medical Doctor.